

רצח בכביש המהיר

מונודרמה 60 דקות

אייל שכטר

מאת: רוני פלדמן

הבמה חשוכה, פנס כתום מאיר שולחן שעליו כוס מים וכסא.
ברקע מתנגן השיר Riders on the storm של ג'ים מוריסון והדלתות.
דיוויד נכנס לבימה בהיסוס, הוא לבוש חליפה וחולצה לבנה
ומתיישב על אחד הכיסאות.
ידיו מתפפות קלות על השולחן בקצב השיר.
הוא לוקח לגימה מהמים. נושם נשימה עמוקה, קם ממקומו, נמלך
רגע בדעתו, מתיישב, שוב קם ומתחיל לדבר.
השיר דועך בפייז.

דיוויד: (בנימה מונוטונית, מלווה בשמץ פיוט)
אין דבר שמרגש אותי יותר מנוף יפה.
נוף קדומים, בתולי שלא נפצע ולא נפגע, ששלוותו
לא מופרת מקולות חיילים, או שקשוק בריחי רובים
ולהבי הליקופטרים שמבהילים את העצים,
את החיות ואת הרמשים הקטנים.
יער, ירוק עד, שקרני השמש בקושי מפלחות את צמרות
העצים והקרקע הלחה מעולם לא שוזפה...
ולעת ערב כשהשמש טובעת בין הצמרות הגבוהות
ורוח חרישית משייטת בין העצים, אני מרגיש קרוב לאדמה,
קרוב לסוף, ואז אני מחפש את הצחית, שהשמש קופחת
על הראש ומשבשת את המחשבה.
הייתי יכול לצטט מהשירים של וולט ויטמן,
אבל אני לא אלאה אתכם בשירים ולא אגזול מזמנכם,
(בנימת בקשה) כל מה שאני מבקש, זה שעה,
אולי מעט יותר... אם הזיכרון שלי לא יבגוד בי,
אבל הוא לא יבגוד, הזיכרון יותר חזק ממני,
ומכאן הלאה, הגורל שלי בידיים שלכם,
אבל אני, הגורל שלי כבר נחרץ.

האורות כבים ובפייז עולה אור כחול בקדמת הבמה, המדמה כביש.
דיוויד מרים את ידו כמנסה לעצור טרמפ, הוא מתכופף ומתחיל
לדבר עם יושבי מכונית דמיונית העוצרת לידו.

שלום, מה שלומכם? תודה שעצרתם,
נתקעתי כאן עם האוטו, פתאום הוא התחיל להשתנק
ולהשתעל ונעצר. נראה לי משהו במשאבת הדלק.
כן, כן, אני דיוויד ניומן.

(פאזזה. בנימת הפתעה) אתה מבין בזה?!
 אבל, זה בסדר אני הזמנתי גרר, הם בדרך לכאן.
 אני הרגשתי קצת בודד, בכל מקרה תודה, באמת תודה.
 סעו לשלום, תבלו תיהנו.
 (הוא מלווה במבטו את המכונית המתרחקת. ממלמל)
 זוג צעיר...

פאזזה.

זה היה בדה – ננג, כמה מאות קילומטרים מצפון לסייגון,
 מה שנקראת היום הו צ'י מין סיטי. מקום שם ריח האוויר
 ובשר האדם החרוך נמהלים יחד, האחד בשני,
 עד שאתה כבר לא יודע אם אתה נושם או אוכל את האוויר.
 (בשמץ מרירות) מקום שם יש אנשים מוכי אימה,
 מקום שבו אחוז התמותה עולה על הילודה.
 גבר בן שלושים, הוא זקן בא בימים וילדות קטנות, זונות,
 בנות תשע, באות בלילות...
 (פאזזה) אני הייתי רופא צעיר, אם אי פעם אפשר היה
 לכנות אותי צעיר. מגיל תשע כבר לא הייתי צעיר.
 סרג'נט מייקל פרידברג, היה מפקד המחלקה שלנו, הוא לא
 רק היה מפקד אמיץ, הוא גם היה דוקטור לבוטניקה.
 והוא לקח אותנו בבוקרו של יום ראשון לפטרול, זה מין סיור
 כזה, כשלושה קילומטרים מהמחנה שלנו.
 בדרך הוא הסביר לנו על העצים והשיחים, מה מותר לאכול
 ומה רעיל.
 לאחר שהלכנו ביער בהליכה נינוחה ודרוכה, הגענו לגבעה
 גבוהה, שחולשת ומשקיפה על כל האזור.
 היינו גבוהים מעל צמרות העצים, שובלים של עננים
 חיוורים ומבולבלים שייטו לאיטם בין הצמרות ומדי פעם
 פילחו את חלל היער קריאות חיזור של קופי רזוס.
 איך אמר ניל ארמסטרונג כשהוא דרך על הירח?
 (מחייך בקטנה) רק משורר יכול לתאר את המראה הנגלה
 לעיני... מייקל אמר, שבפעם הראשונה שהוא היה כאן,
 לקח לו שש שעות להתאושש מהנוף.
 כל המחלקה התיישבנו ואכלנו בשתיקה, כשרק קולות
 השיניים הלועסות מפרות את השקט והעיניים של כולנו
 צופות ובוהות בעננים, שמנווטים את דרכם בהיסוס בין
 הצמרות הגבוהות.
 פתאום מייקל קם ואמר, טוב מחלקה 9 צריך להתחיל
 לחזור...

כולם קמו ותלו את הנשקים שלהם בהצלבה על חזם
 והתחילו להתכונן לתזוזה, ואז מייקל שם לב שאני עדיין
 יושב, והוא אמר לי: נו דיוויד, קדימה, זזים, אין לנו את כל
 היום, ואני עניתי לו: סרג'נט מייק, אני אצטרף אליכם עוד
 שש שעות, אחרי שאני אצליח להתאושש מהנוף...
 מייק והחיילים צחקו, גם אני צחקתי ואמרתי לו,
 שאני אצטרף אליהם עוד דקה,
 מייק אמר: עוד דקה ולא יותר. מסוכן להיות כאן לבד,
 וגם לא לבד.

ואני חיפשתי את הסכנה.
 שקט השתרר סביב, מרחוק בקושי יכולתי לשמוע את
 נעלי החיילים הרומסות את העלים היבשים,
 כמו שיניים המלחכות קורנפלקס, עד שהם נדמו לגמרי.
 ואז קמתי ממקומי, נפרדתי מאמא ואבא שלי,
 מקלייר אישתי אהובתי ומיונתן הבן שלי אהובי...
 לקחתי את הקולט M16, הסטתי את הנצרה למצב
 אוטומט... הכנסתי את הקנה לתוך הפה שלי,
 האצבע שלי התהדקה ללא היסוס על ההדק...
 ופתאום פלחו את האוויר, יריות מתתי מקלע, התפוצצות
 רימונים, צרורות כדורי רובים, צרחות של אנשים, צווחות
 של ציפורים שנסקו לשמיים, חיות טרף שאגו ואז בשנייה,
 הכל נדם...
 שתיקה איומה אפפה את היער, שתיקה איומה ומחרישת
 אוזניים, לא שתיקה של משהו שעומד לקרות, שתיקה של
 משהו שכבר קרה, ואני הייתי עדיין עם הקנה נעוץ בתוך
 הפה שלי.
 רצתי לשם בטרופ, כולם נהרגו, מייק, פול, לאונרד, ג'ון,
 גלן, כולם... (פאזזה) אני רציתי למות והייתי היחיד
 שנותר בחיים... (פאזזה)

הודעתי בקשר שכולם נהרגו והתחלתי לרדוף אחרי
 הויאטנמים, אבל הם נעלמו כאילו בלע אותם היער...
 לעת ערב, לאחר שלוש שעות של מרדף, כשבדרך
 חיסלתי חמישה חזירי-בר שנעו בין השיחים כי הייתי
 בטוח שהם ויאטנמים, הבנתי שאני רודף אחרי הרוח
 והתחלתי לחזור למחנה.
 הלכתי לאיטי כמו טיול ביער, מנסה ליהנות מהשקט
 הפסטורלי, לנתק את מחשבותי מהעבר שלי, מהמציאות
 האכזרית, מהחברים שלי שנהרגו, ולהתמקד בנוף העצים,
 שהטילו את צילם הארוך ונבלעו בסבך...

ואז כמו מציאות הסוטרית על פניך, שוב הגיע לאפי ריח
 הבשר החרוך...
 בדיוק באותו מקום, במרומי אותה גבעה, שם נפרדתי מחברי
 המתים, ישבו ארבעה ויאטנמים מוכי צהבת ואכלו,
 כשמעל מזורה קטנה עדיין נצלה על חוטר עץ, שריד
 עכברוש...
 הסתכלתי על ארבעת הסועדים מבעד לשיחים, הם נראו
 כנערים בצופים המבלים בברביקיו ביער.
 הם צחקו במלוא פיהם וחיסלו את העכברוש בשיני הפיראנה
 שלהם ואז יצאתי כשה-16 m דרוך לפנים...
 הם הסתכלו עלי למשך אלפית שנייה ארוכה, בצחוק שנגדע
 באיבו והופך למבט אדם הרואה מולו את מלאך המוות...
 הם זינקו לעבר הרובים שלהם, אבל את המנה האחרונה הם
 קיבלו בצרורות בראשיהם.
 הייתי חייב לראות את המתים מקרוב. החלפתי במהירות
 מחסנית ובצעדים איטיים כשה- M16 דרוך ומכוון לפנים
 התקרבותי אליהם, וממרחק של שני מטרים הייתי בטוח שלא
 נותר בהם שמץ רוח חיים ואז ממרחק של מטר אני תפרתי
 אותם, לאורך ולרוחב, מהראש לרגליים, מהחזה לראש,
 המשכתי לירות גם בשרידי העכברוש הצלוי עד שגם הוא
 איבד את צורתו והרובה חדל לירות...

פאזזה, דיוויד אוסף את נשימתו מנסה להירגע ומשתדל לדבר בקול
 רגיל.

חשבתי שבויאטנם אני אוכל למות בכבוד...
 לחזור הביתה עטוף בדגל הלאום ולזכות ברגע של חסד
 לקלייר אהובתי, ליונתן בני האהוב והורי... (פאזזה)
 ואז חזרתי לאמריקה הגדולה, חי ועטוף במדליות ותהילה
 על אומץ לב וגבורה ורק אני יודע, שאני לא הייתי גיבור וגם
 לא אמיץ, לא רציתי לחזור חי, לא היה לי מה להפסיד!
 רציתי למות, רציתי לקבור את הסיוט הזה.

סיוט שתקף אותי, ביום ובלילה.
 סיוט בלהות אפור שחיך אלי בלעג, בציניות,
 כאילו שהוא יודע שאני לא יכול להתמודד מולו.
 כמו עינוי, שחוזר על עצמו שוב ושוב,
 וכל פעם שטני יותר, כואב יותר,
 חודר יותר, שותת יותר ומטורף יותר.

ואני חסר אוניס, נאבק בימים ובלילות האין סופיים,
 (בקול רם) עד שלא הייתי יכול עוד!!
 אני הייתי חייב להשתחרר, לנצח את הסיוט!!

דיוויד מתנשף עמוקות וללא שהיות.
 אור כחלחל מאיר את הבמה בפס אור המדמה כביש.

(בקול רגוע ונחמד)
 ערב טוב אדוני, יש לי איזה בעיה במנוע.
 אולי אתה מבין בזה? זה בסדר, זה לא בעיה מסובכת,
 אולי אפילו כבלים להתנעה יעזרו.
 כן כן, אני דיוויד ניומן...
 יש לך? יופי... אתה לא יודע כמה אני מודה לך.
 להיות תקוע בכביש המהיר שעתיים...
 אני מצטער אם אני מעכב אותך.
 אה, אתה בדרך לבקר את הנכדים, הבאת להם שוקולדים,
 יופי, יופי...
 אתה רואה כאן אני חושב שהבטרייה נגמרה,
 תחבר את הכבלים, אני אניע, תתכופף עוד קצת...
 אתה רואה?!

לפתע דיוויד עושה בידיו תנועה כאילו הוא סוגר ופותח בחוזקה את
 מכסה המנוע, מספר פעמים.

(צועק בטרופ) זקן סוטה!!
 עכשיו תמות!! איך הגעת לגיל הזה?! סוטה!!
 (אוסף את נשימתו מתכופף, פותח את כף ידו) זה כבר
 החמישי, לא, השישי...
 ויש עוד הרבה זקנים סוטים שמסתובבים חופשי...
 (בנימה מסבירה) וצריך להרוג את כולם! את כולם!!
 לפני שהם ירצחו ילדים קטנים!! (פאוזה)
 אותי עינו ואותי רצחו ואני חייב להציל את הילדים,
 לפני שגם הם יצטרכו לבחור בין חיים של הרג ונקמה,
 סיוט ובלהה, לבין חיים רגילים...
 סתם חיים שקטים ויפים...

הוא מתיישב לאיטו. ולוגם מהמים.

(מדבר בקול רגיל באיטיות ובנימה מונוטונית)
 סבא שלי גמר את החיים שלו בשיבה טובה. בגיל 83.
 סבתא מתה בגיל 64.
 היא היתה סבתא כמו שכתוב באגדות, ואפילו שהיא היתה
 כל-כך טובה, סבא מת כל-כך הרבה שנים אחריה...?
 בן 83 הוא היה כשהוא בלע את הלשון שלו...
 אני הייתי היחיד שראה אותו כשהוא נחנק...
 הפנים שלו האדימו...
 הגרון שלו נשנק...
 הורידים שלו התנפחו ועמדו להתפוצץ,
 הוא נחנק באיטיות ובקושי הוא הצליח להשתעל...
 העיניים שלו כמעט עפו מהארובות שלהן...
 הוא הסתכל בעיניים שלי במבט מתחנן... (בנימה החלטית)
 והוא ידע למה אני עושה לו את זה!! הידיים שלי התהדקו
 באיטיות סביב הצוואר המגוייד שלו ופתאום כל הגוף שלו
 התחיל לרעוד ולהתפתל לי בין הידיים... (בקול שליו)
 ואני לא יכולתי לעזור לו...
 ואז, כהרף עין הגוף שלו נכנע, הוא הפסיק לפרפר, הפנים
 שלו הפכו כחולות ונשמתו פרחה לגיהינום!!
 (פאזזה) קמתי מעליו, אבל היד שלו החזיקה בלפיתה את
 פרק כף היד שלי. במאמץ שחררתי אותה והיא צנחה על
 המיטה כגוש בשר שאין בו שימוש...
 מאז אני לא אוכל בשר...

פאזזה. דיוויד נראה נסער מאוד. הוא מתעשת וחוזר לקולו הרגיל.

אני אהבתי ללכת לסבא וסבתא, הם גרו ממש במרחק של
 שני רחובות מהבית שלנו, ואמא הרשתה לי ללכת לבד.
 לסבא היה בית גדול, עם חצר גדולה, ואני אהבתי לטפס על
 העצים ולהתנדנד בנדנדה שסבא בנה במיוחד בשבילי.
 סבא היה איש חשוב מאוד, והרבה אנשים הכירו אותו.
 כשהלכתי איתו לטייל יד ביד, כל הזמן עצרו אותו אנשים
 ברחוב ודיברו איתו וברכו אותו לשלום.
 כולם כיבדו אותו, בגלל שהוא היה מנהל מחלקת המים
 בכל דרום קליפורניה, וגם הוא היה עם חוש הומור ואבא
 למשפחה נהדרת וסבא עוד יותר טוב...
 בבית שלו, היו לו הרבה צילומים שהיו תלויים בחדר
 העבודה שלו וגם בסלון. היו תמונות עם הנשיא רייגן,
 ושחקני קולנוע, ג'ון ווין, זאזא גאבור, ג'וני וויסמילר,
 ואפילו תמונה עם פרנק סינטרה בלאס - ווגס.

מאז, אני אף פעם לא שומע את פרנק סינטרה.
 בבית שלהם היתה עוזרת שחורה, ואחרי שסבתא נפטרה,
 גם היתה לו מבשלת שאני אהבתי לאכול את האוכל
 שהיא עשתה. היא היתה מכינה לי קציצות בשר עם פסטה
 וכל מיני תבלינים מיוחדים, היא אמרה לי שהתבלינים זה
 בידיים...
 (נבוך לפתע, כמי שאומר דבר לא לעניין)

זה היה יומיים אחרי שמלאו לי תשע, וסבא אמר לי אחרי
 היום הולדת שהוא יעשה לי יום כייף... רק שנינו, הוא ואני.
 אני כל כך חיכיתי ליום הזה, שאפילו לילה לפני זה,
 לא הצלחתי להירדם.
 סבא בא לקחת אותי מהבית בביואיק השחורה שלו
 ונסענו לגן חיות ואחרי זה למצפה הכוכבים.
 לא לא, למצפה כוכבים ואחרי זה לגן חיות, והוא ידע שאני
 אוהב גלידת שוקולד צ'יפס והוא קנה לי את הכי גדולה,
 שאפילו לא יכולתי לגמור אותה והוא אמר לי:
 "דיווי, תגמור את הכל, אתה כבר ילד גדול"
 ואני גמרתי את הכל, חוץ מביס אחד אחרון שסבא לקח,
 והגלידה נזלה לו על הפנים וגם קצת על החולצה שלו
 והוא אמר שזה בסדר, לא קרה כלום, ושמתי לב שגם לי
 הגלידה נזלה על החולצה, וסבא אמר, לא קרה כלום,
 תתקלח בבית... ואני שמחתי להיות נקי... או שלא...
 מאז אני לא אוכל גלידה.
 כשבאנו הביתה, סבא הכניס אותי למקלחת וקילף אותי
 מהבגדים שלי.
 אני עמדתי ערום וסבא פתח את הברז ולחש לי באוזן (בנימת
 פיתוי) עוד מעט יהיה לך חם ונעים דיווי...
 ותהייה נקי דיווי חמודי...
 ואחרי שהמים כבר היו חמימים, אני הסתכלתי על החולצה
 שלו ואמרתי, סבא גם אתה מלוכלך, וסבא הסתכל על הכתם
 בחולצה שלו ואמר, נכון דיווי. והוא הוריד את הבגדים
 שלו ונכנס איתי לאמבטיה, וראיתי את העור המקומט שלו,
 כמו של תרנגול הודו, אבל לא רציתי לצחוק שהוא לא
 ייעלב, אז צחקתי קצת בלב...
 ואז הוא לקח את הסבון והתחיל לסבן לי את הגוף,
 הוא אמר לי לשבת על כסא פלסטיק קטן שהיה שם, ושפשף
 לי את הגוף ביד הרועדת שלו ואמר לי (בנימת פיתוי)
 עכשיו נעים לך דיווי, נכון שנעים לך...

ואז ראיתי את השקית בין הרגליים שלו הגיע לו כמעט עד
הברכיים שלו...

ולא יכולתי להתאפק וצחקתי קצת והוא לא צחק...!

אתם בוודאי יודעים את הסוף, של מה שהיה במקלחת...
(במהירות ויעילות) הוא לקח את היד שלי ושם לי אותה
על הפיפי שלו, ולחש לי באוזן (פיתוי) זה בסדר דיווי,
עכשיו נעים לך, מאוד נעים לך..
מאז אני שונא שקוראים לי דיווי.

והוא לקח את היד עם הגידים ושם על הפיפי שלי
ואמר לי גם לנקות לו, אבל אני לא הייתי יכול,
כי זה נראה כמו כרבולת של תרנגול הודו.

מאז אני לא אוכל תרנגול הודו, אפילו לא בחג ההודיה.
ואז הוא התכופף ושם את הפיפי שלי בתוך הפה שלו,
והוא אמר לי להסתובב והוא הכניס את האצבע שלו
לטוסיק שלי.

(רגיש) והפיפי שלי שהיה כל כך צעיר ואומלל, הצטמק
והתכווץ.

(בקול רגיל נטול רגש) מאותו יום לא הייתי מי שהייתי.
הייתי פצוע, בפצע שותת דם שלא יכול להפסיק מלזרום
ולזרום...

אחרי זה, שכבר הייתי נקי, או שלא... סבא אמר לי (פיתוי)
דיווי, זה הסוד שלנו, רק שלנו, אסור לך לספר לאף אחד,
אותך אני הכי אוהב בעולם...

הוא נתן לי סוכריות ושוקולדים, ואמר לי ללכת הביתה,
ואני רצתי הביתה, ורצתי ורצתי ובדרך זרקתי את
השוקולדים והסוכריות.

מאז אני לא אוכל סוכריות ושוקולדים.

אני ידעתי שמהו לא בסדר, ידעתי שמהו נורא קרה לי.
אני באתי לסבא שלי בתמימות, עם שיניים לבנות,
ועיניים טובות, וחזרתי עם שיניים אפורות ועיניים כבויות.

(בטון החלטי) מאותו יום, לא הסכמתי שיקראו לי דיווי,
רק דיוויד! ולא רציתי לראות את סבא יותר לעולם!!

אמא כל הזמן שאלה אותי, למה אתה לא הולך לבקר את
סבא? למה כשסבא מגיע אני מיד מסתלק.

היא לא חשבה, אפילו לא בדל דעתה, את מה שקרה
ואני אף פעם לא סיפרתי לה וגם לא לאף אחד.

(פאוזה) אמא שוב שאלה, דיווי למה אתה מתנהג ככה
לסבא?

ואני אמרתי לה (בקול שקט): אל תקראי לי דיווי! קוראים לי דיוויד! את בחרת לי את השם דיוויד.

והיא אמרה: בסדר דיוויד, אבל אתה חייב לשנות את ההתנהגות שלך, ולהפסיק להסתלק בכל פעם שסבא מגיע, אתה צריך ללכת לבקר אותנו, בייחוד עכשיו, שסבתא נפטרה והוא צריך את המשפחה...

אני שיקרתי ואמרתי שאשתדל... ואמא המשיכה ואמרה: אתה יודע כמה סבא אוהב אותך, והוא לא מבין למה אתה בורח ממנו. קשה לו, הוא איש זקן וחולה והוא לא שולט בצרכים שלו.

ואני צעקתי (צועק) הוא אף פעם לא שלט בצרכים שלו!! (בנימה שקטה ומתנצלת) ומיד ביקשתי סליחה, כי לא רציתי לפגוע באמא. (פאזזה)
 אבא לא העיר לי בקשר לסבא. אני חושב שגם הוא לא אהב אותנו, אבל הוא פחד ממנו, כי סבא סידר לו להיות מהנדס במחלקת המים וכל הזמן אמר לו מה להגיד, ואיך להתנהג, ואפילו פעם אחת הוא אמר לו שהוא חייב לו את העבודה שלו...

אני לא יכולתי ולא רציתי לראות אותו, ואפילו שהייתי הולך לבית הספר והייתי צריך לעבור דרך הבית שלו, עשיתי סיבוב ענק רק לא לעבור דרך שם.

(נסער) עד שיום אחד, כשיצאתי מבית הספר, ראיתי את ה-BUICK הגדולה שלו, ובתוך האוטו ישב ניק, ניק הריסון, החבר הכי טוב שלי מהכיתה, וניק קרא לי מתוך האוטו: "בוא דיוויד, בוא בוא, סבא שלך בא לקחת אותנו הביתה" אני רציתי לברוח, והתחלתי לברוח ופתאום עצרתי, ורצתי חזרה לאוטו ואפילו ביותר מהירות, פתחתי את הדלת האחורית והתחלתי להחטיף לדיוויד, לניק, אגרופים, בכל הכוח שלי, הרבצתי לו וצעקתי עליו שהוא לא חבר שלי, ושאני שונא אותו, וגם קיללתי אותו, והוא יצא מהאוטו בוכה, והוא לא ידע למה.
 מאז כבר לא היינו חברים, הוא לא דיבר איתי, עד היום הוא לא מדבר איתי.

גם אני רציתי לברוח, אבל סבא תפס אותי ביד ואמר לי, שאם אני בורח, אז לאבא לא תהייה עבודה במחלקת המים, ולא יהיה להם כסף והם יצטרכו להתגרש, וזה הכל בגללי..

סבא לקח אותי אליו הביתה ועשה לי את זה עוד פעם,
ואחרי זה עוד פעם ועוד פעם...
ואחרי הפעם הרביעית, לא ראיתי אותו יותר.
(מחייך) עד שהרגתי אותו!

דיוויד מתיישב ושותה מהמים.

(מדבר בקולו הרגיל) שנים אחרי שהוא עשה לי את זה,
לא יכולתי להירדם בלילה... המחשבות והפחד לא עזבו
אותי, כל איש זקן נראה לי מאיים.
אמא ואבא ראו שאני חסר מנחה וגם הפסקתי לאכול שוקולד
וגלידה ובשר של הודו והם רצו שאני אראה פסיכולוג, אבל
סבא מיד קפץ ואמר להם, שאף אחד במשפחה שלו לא הלך
ולא ילך לפסיכולוג! פסיכולוגים זה למשוגעים.
הם פחדו לספר לו שהם שולחים אותי... כי אם הוא היה
יודע, אז הוא לא היה נותן להם כסף.

(נרגש) אבל הורי שלחו אותי לפסיכולוג ואני שתקתי
ואז שלחו אותי לעוד פסיכולוג וגם אצלו אני שתקתי,
ואז שלחו אותי לפסיכיאטר וגם אצלו אני שתקתי ושתקתי,
עד שנהייה לי לוויתן של שתיקה בבטן...

וכל הזמן רציתי להתנקם בו, פחדתי שהוא ימות. לא רציתי
שהוא ימות ככה סתם. אני רציתי להרוג אותו!

פאוזזה.

אני נראיתי כמו אמא. ממש דומה לה. אותו צבע שיער,
אותם העיניים, קצת גבוה ואתלטי... ואמא היתה די
דומה לאבא שלה, זה מה שאנשים אמרו...
אבל, כשהם אמרו שאני מזכיר את סבא, את זה כבר לא
יכולתי לסבול ואמרתי, שאני לא דומה לו בכלום!
באופי אני יותר כמו אבא. שקט, לא מהדברנים, סוג של
ינשוף בודד, אבל מהסוג שאפשר לסמוך עליו.
בשני דברים תמיד הייתי בין הכי טובים.
הייתי תלמיד וספורטאי מצטיין.
המורים אמרו שהכל בא מהחינוך בבית.
אבל (שואף אויר מלוא ריאותיו) אבל,
הייתי חסר בטחון עם בחורות (מחייך לעצמו)
למרות שאני נראה טוב, ולא פעם בחורות התחילו איתי...

בסוף תקופת התיכון, היתה לי חברה, לורה.
 כבר כמה חודשים היינו ביחד ולילה אחד, זה היה צריך
 לקרות, נסענו אליה, לבית של ההורים שלה,
 שנסעו למשך סוף השבוע... הגענו לבית שלה,
 היא הפעילה את הסטריאו, ושמענו את להקת אמריקה,
 ובוב דילן, והיא עמעמה את האורות והתחלנו להתנשק
 ואז היא התחילה להתפשט ועזרה לי להוריד את הבגדים
 שלי... היא ראתה שאני מאוד מתרגש והלב שלי התחיל
 לדפוק כמו משאבת מים, והיא שאלה אותי,
 אם כבר עשיתי את זה פעם? אמרתי שכן...
 ואז התנשקנו והתחבקנו והיא הורידה בעדינות את היד שלה
 לעבר הפיפי שלי, שהיה כל כך נרגש וחסר ביטחון הצטמק
 והתכווץ וכמה שרציתי יותר הוא עוד יותר התכווץ
 והצטמק... הרגשתי שעוד רגע הוא יעלם לגמרי בתוך היד
 שלה... רציתי להעלם, למות מרוב בושה, ואז התלבשתי
 ועזבתי. אני אהבתי אותה ונפרדנו...
 (פאזזה) זה היה כשהייתי כבר תלמיד בשמינית.
 הייתי עם כמה חברים, שהסכימו להיות חברים שלי,
 במסיבה ושם ראיתי את סוזן...
 היא היתה הבחורה הכי יפה במסיבה. וכולם רצו להיות
 איתה ושמתי לב, שהעיניים שלה פוגשות את שלי...
 או לפחות ככה חשבתי. (מופתע) ואז היא ניגשה אלי
 והתחלנו לדבר ולרקוד, היא רקדה ואני קצת...
 שתינו ופתאום היתה לי איזה הרגשה של בטחון.
 הרגשה שהיתה כמעט זרה לי לחלוטין, בייחוד עם בחורות.
 אז הצעתי שנעזוב את המסיבה ונלך לאיזה מקום (מופתע)
 והיא הסכימה...
 (ברגישות) בבית שלה, שתינו עוד קצת ויסקי וטאקילה
 והייתי מסוחרר לחלוטין... התלטפנו, התחבקנו, התנשקנו,
 נכנסנו למיטה (פאזזה) וזה היה בסדר... הפיפי שלי היה
 בסדר, היא אמרה שאני בסדר... אני נהניתי ואני חושב,
 אני בטוח שגם היא נהנתה... ואחרי שזה נגמר אני השענתי
 את הראש שלי על הכרית לידה ואמרתי לה:
 (מדבר בקול של ילד קטן) אני רוצה סוכריות...
 אני רוצה סוכריות...
 והיא צחקה.
 ואני המשכתי,
 אני רוצה סוכריות...
 אני רוצה סוכריות...
 אני רוצה סוכריות...

והיא אמרה לי, די דיוויד! זה כבר לא מצחיק.
 אבל אני לא יכולתי להתגבר על עצמי ואמרתי לה עוד פעם
 ועוד פעם.
 אני רוצה סוכריות...
 אני רוצה סוכריות...
 ואז היא הבינה שיש לה עסק עם פסיכי, ואז היא
 קמה בהיסטריה וצרחת עלי (בלחש צורמני)
 תעוף מהבית שלי, תעוף מכאן!!" (בלחש) ואני עפתי...

דיוויד מסתובב סביב עצמו, נושם נשימה עמוקה וארוכה וממשיך.

אני עפתי הכי רחוק שיכולתי, מקליפורניה לשיקגו.
 ושם התחלתי ללמוד רפואה. את כל המרץ שלי השקעתי
 בלימודים, התעודות וציוני סוף השנה מראים שנבחרתי
 לתלמיד המצטיין בפקולטה... ול- All American בספורט.
 אם היו רוצים למצוא אותי, הייתי או בספריה, או מקיף את
 הקמפוס בריצות ארוכות ומתישות.
 פעם באחת הריצות עמדו אולי חמישים סטודנטים ומחאו
 לי כפיים בהתלהבות כשסיימתי את הריצה.
 אני לא הבנתי למה, אבל הם אמרו שהם ספרו את מספר
 ההקפות וחישבו שרצתי מרתון...

(לוקח שאיפת אויר ארוכה) מבחורות ניסיתי להתעלם כמה
 שיותר. וידעתי שמאחורי הגב שלי רצו שמועות שאני הומו
 או א-מיני או חד-תאי או רב-איבר...
 להורי נסעתי מעט מאוד. אולי פעם בסימסטר וגם זה
 בקושי.

מהתחלה רציתי להתמחות ברפואת ילדים, וכבר בזמן
 הלימודים התחלתי לעבוד בבית החולים במחלקה של
 פרופסור מק'נרו,
 מחלקת ילדים במצב סופני, סרטן הדם ועוד סוגי סרטנים
 ממאירים.

את פרופסור מק'נרו (מחייך) אני תיעבתי. הוא היה זקן בן
 71, אחרי שני התקפי-לב וצנתורים ומעקפים ועדיין זה לא
 הפריע לו לרדות ברופאים הצעירים ובסטאז'רים שלא לדבר
 על הילדים הקטנים.

ביום חמישי, יומיים לפני כריסמס, הוא קרא לי למשרד שלו
 ואמר לי שהוא מאוד מרוצה ממני, והוא רואה בי את אחד
 ממשיכי דרכו. הוא סיפר לי שהוא נוסע לבקר את הבת שלו
 והנכדים בנובה סקושיה...

אני הנהנתי בראש ובלי הקדמות מיותרות חנקתי אותו ביד אחת ובשנייה הזרקתי לו בעורף אתיל כלוריד.
(מחייך) הוא התחיל לפרפר ומת כנראה מהתקף לב.
הצלתי את הנכדים שלו.

(פאזזה)

מה שהכי הפחיד והטריד אותי זה שהרגשתי טוב אחרי זה.
לא היו לי נקיפות מצפון או ייסורי חרטה. להיפך.
מהיום שראיתי את פרופסור מקנרו ידעתי שהוא צריך למות,
לפני שהוא יהרוג איזה ילד קטן.

(פאזזה)

כל סגל בית החולים הגיע להלוויה ואני, שהייתי תלמיד מצטיין וחביבו של הפרופסור נבחרתי על ידי הנהלת הפקולטה לשאת דברי הספד בשמם של הסטודנטים.
אבל סירבתי, כולם פרשו את זה בזה שהייתי מוכה צער והלם על מותו...

(פאזזה)

הורי הגיעו לטקס הסיום שהיה מרגש. אמא שלי היתה גאה בי, בייחוד כשהקריאו את שמי כבוגר המצטיין וחלקו לי עוד כל מיני סופרלטיבים, שאני לא רוצה לחזור עליהם, שלא תחשבו שאני מנסה להציל את העור שלי.

(פאזזה. מדבר בנימת ערגה) את קלייר הכרתי בטקס הסיום. היא עמדה שם, רגילה ותמימה למראה, עם שיער אסוף בזנב סוס, לבושה בחצאית בצבע תכלת, גרביים לבנות וסנדלים. והיא נראתה כמו ניצן אחרי הגשם...

אני לא יודע מאיפה היה לי אומץ, אני ניגשתי אליה ואמרתי לה: אני דיוויד, ואת ואת ואת...

והיא שאלה, אני מה?

את מוצאת חן בעיני.

היא חייכה והגישה לי את המצח שלה, אני עצמתי את העיניים ורפרפתי נשיקה על המצח שלה.

מאותו רגע ידעתי שאני אוהב את קלייר ריצ'ארדס.

(פאזזה).

שישה חודשים בילינו ביחד. ואלה היו החודשים הכי יפים בחיים שלי, אהבנו והתנשקנו וטיילנו, וצחקנו ובכינו, ושכבנו ואני הייתי בסדר, אני הייתי בסדר...

כל כך אהבתי אותה שלפעמים התגעגעתי אליה גם כשהיינו ביחד.

אני חשבתי שהשתחררתי מהסיוט הנורא הזה (פאזזה. בנימה מהורהרת) חשבתי רק חשבתי...

(פאזזה)
 ואז הסיוט שוב חלחל בתוכי, צץ ועלה כמו גידול סרטני
 שמתפשט בגוף וכל פעם שאתה חושב שחיסלת אותו,
 הגרורות מתגלות במקום אחר...
 את סבא שלי הרגתי חצי שנה אחרי טקס הסיום.
 מהרגעים האלה פחדתי פחד מוות, פחד שמשחק את כל
 הגוף...
 רציתי להתרחק למקום הכי מסוכן. ואז התנדבתי לצאת
 להיות רופא צבאי בויאטנם.
 במשך כמעט שנתיים הייתי שם וחזרתי עם כל אות גבורה
 אפשרי אבל לא רציתי לחזור, רציתי למות.
 לכל סיור הכי מסוכן הייתי יוצא, כשכולם ירו מאחרי מחסה,
 אני עמדתי ויריתי... כל חיל שהיה פצוע, אפילו בתוך שדה
 מוקשים – הייתי רץ לחלץ אותו ומטפל בו, תוך התעלמות
 מוחלטת מהאש והפגזים סביבי...
 (בנימה משיחית משהו) ואז אני הבנתי,
 אני צריך להציל את הילדים הקטנים.
 יש לי משימה...
 אני בשליחות...
 (פאזזה)

פעם בשבוע הייתי מקבל מכתב מקלייר והוא החזיר אותי
 לחיים...

דיוויד מוציא מכיסו מכתב מקופל, הוא פותח אותו והולך לעבר
 השולחן.

דיוויד אהובי, מתגעגעת אליך ואוהבת אותך. חולמת עליך
 בימים ואוהבת אותך בלילות...

הוא מתיישב וממשיך לקרוא את המכתב, כשהוא כמעט נחנק מבכי
 והתרגשות.

אתמול בלילה בכיתי מגעגועים. אין סבל גדול
 יותר מאשר להתגעגע למישהו אהוב.
 אהוב שלי, יפה שלי, כל כך קשה לי הציפייה אלייך,
 לרגישות שבך, לריח שלך, לגוף שלך.
 אתמול ראיתי אותך בטלוויזיה בכתבה של CBS.

הם פתחו את הכתבה בתמונה שלך לבוש מדים מנומרים,
 פגיע לאין קץ, כפי שרק אני מכירה אותך...
 הקריין אמר: "חמישה אותות גבורה, גיבור חדש לאומה
 האמריקאית, דר' דיוויד ניומן.
 מאז גנרל מק'ארתור לא קם גיבור שזכה לחמישה אותות
 גבורה תחת אש האויב.
 ואני יודעת, ילד שלי, שאני רוצה אותך כאן בבית...
 להסתכל לך בעיניים ולדעת למה כל כך קשה לך...
 הילדים בכל מקום מתווכחים אם אתה יותר אמיץ
 מפופאי או מסופר-מן...
 אתה זוכר את הביקור האחרון שלך (פאזזה)
 אני כל-כך רוצה אותך כבר (בלחש) אני בהריון...
 שלך לנצח, קלייר.

פאזזה.

ואני רציתי למות...

פאזזה.

חזרתי לקלייר וגרנו בהיילנד פרק, פרבר ליד שיקגו.
 רחוק מהורי ומסבא שלי שכבר לא היה, והמחשבות שלא
 הניחו לי.
 עבדתי בבית חולים ומוניתי לסגן מנהל המחלקה, ונולד לנו
 ילד, יונתן...
 ומדי פעם הייתי חייב לנסוע, לצאת לשליחות...
 האורות כבים ובפייד עולה אור כחול בקדמת הבמה, המדמה כביש.
 דיוויד מרים את ידו כמנסה לעצור רכב.

ערב טוב, תודה שעצרת, מה שלומך?
 יש לי כאן איזה בעיה קטנה במנוע, אני לא חושב שזה
 משהו רציני.
 כן כן, אני דיוויד ניומן.
 המנוע פתאום נחנק, אם תוכל לחבר את הכבלים של
 הבטרייה ואני אניע את האוטו? אני מאוד מודה לך.

הוא עושה תנועות כאילו הוא סוגר בחוזקה את מכסה המנוע בחוזקה.

(בטירוף זעם) זהו, זה הסוף שלך! ועכשיו תמות. סוטה,
 סוטה זקן!! (פאזזה)

הוא נשאר כפוף למשך מספר שניות ואוסף את נשימתו.

בחדשות ובעיתונים לא הפסיקו לכתוב ולדווח על "הרוצח מהכביש המהיר" אבל הם דיברו על מישהו אחר, על פרשה שלא היתה קשורה אלי בכלל, אני זה שמציל את הילדים.

פעם אחת עצר אותי ה high way patrol אני לא התרגשתי ואפילו לא הייתי צריך להגיד להם מי אני, הם מיד זיהו את דיוויד ניומן "הגיבור" ועזרו לי לתקן את התקלה שלא היתה.

אחרי שחיסלתי את השביעי או התשיעי, עברתי לכבישים מהירים רחוקים מהבית שלנו, וגם לכבישים צדדיים. (פאזזה, בנימה מפויסת) החיים התנהלו על מי מנוחות ואהבה בין קלייר ויונתן ואני.

קלייר סיימה את התואר השני לה במנהל עסקים ואני כבר הייתי מנהל מחלקת הילדים. ומדי פעם הייתי מוזמן להרצאות בנושא חיסונים לילדים, ובסוף תמיד שאלו אותי על התקופה בוואטנם.

יונתן התחיל ללכת לגן ולא משנה כמה הייתי עסוק, תמיד צלצלתי לקלייר ווידאתי שהוא הגיע לגן, ואז הייתי מצלצל לגננת להיות בטוח שהכל בסדר. ואחרי זה שוב לקלייר, להיות בטוח שהיא החזירה אותנו הביתה, והוא בסדר. קלייר כל הזמן אמרה שאני אבא נפלא, אבל חרדתי באופן קיצוני.

כי אני כל הזמן פחדתי שיקרה לו משהו. (בנימה תמימה) סבא שלי קיבל את העונש שלו, אבל יש עוד הרבה זקנים סוטים שמסתובבים חופשי וצריך לחסל את כולם.

העיתונים והחדשות, המשיכו לכתוב על הפרשה. (בנימת פליאה וחוסר הבנה) הם כינו אותי רוצח? פסיכופט? רוצח סדרתי, אב טיפוס של הרוצח המאורגן, שמתכנן מראש כל אספקט של הפשע, בוחר את הקורבן בקפידה ועוקב אחריו ולא משאיר עקבות, או כלי נשק, ובין לבין כנראה מנהל אורח חיים רגיל – רק בזה הם צדקו.

אבל כל הפסיכולוגים והפסיכיאטרים שכתבו על זה, לא הבינו שאני מציל את הילדים! במהלך השנים חיסלתי בסך הכל, 12 זקנים, פרופסור מק'נרו היה הראשון סבא שלי היה השני בתור, ועוד עשרה "מכונאים" בכביש המהיר, שעזרו לי לתקן את האוטו...

פאזזה.

אני מסתכל לפעמים על יונתן בבית וכשאנחנו הולכים ביחד, כמה שהוא דומה לי, במבנה הגוף, בהליכה, בחוסר הסבלנות לפעמים, כאילו שאני מסתכל על עצמי... ואני כל כך פוחד עליו, שלא יקרה לו כלום. כשיונתן היה בן שש, קלייר ואני עשינו לו מסיבת יום הולדת בבית, אמא שלה באה לעזור לה לאפות עוגות, וקנינו ממתקים וקישטנו את כל הבית והבאנו קוסם וכל הילדים הגיעו ושמחו וצחקו והשתוללו, ויונתן כיבה בנשיפה אחת את כל הנרות על העוגה. ואז קלייר הסתכלה עלי בעיניים אוהבות, נתנה לי נשיקה (פאזזה) וביקשה ממני לנסוע להביא את אבא שלה... (פאזזה) ואני ידעתי מה הסוטה הזקן רוצה לעשות לו... אני נסעתי לבית של הסוטה הזקן. הוא כבר היה מוכן לצאת, אבל אני אמרתי לו שהוא נראה לי חיוור, הושבתי אותו על הכורסא מול הטלוויזיה, והזרקתי לו אוויר לעורק, הוא התפתל ומת מהתקפת לב... הצלתי את דיוויד. (טעות מכוונת)

פאזזה.

(בנימה מהורהרת) אבל גם אבא שלי זקן... (מסתכל לעבר הקהל וממלמל) אבל גם אתה זקן... וגם אתה... וגם אתה...

הוא הולך בצעדים לאים ומתיישב.

אני יודע שאני עומד בפניכם, במשך שנים קראתי כל מאמר על מקרים כאלה או דומים לו ואני יודע שזאת מחלת נפש, שמנעה ממני לשמוע שיקולים אנושיים ומוסריים, שהיו עלולים למנוע ממני לבצע את המעשים, אבל אני לא הייתי מסוגל לרצות לשלוט בדחף הזה.

אין לי את הרצון לעמוד בפני בית המשפט וחבר המושבעים
 ולהתחנן על החיים שלי, או לגייס לעזרה פסיכולוגים
 ופסיכיאטרים שיטענו שהפסיכוזזה שיש לי, אולי היא סיבה
 מקלה.
 אני לא יכול עוד...

פאזזה.

ברקע עולה חרישית השיר Riders on the storm

רציתי להיות בן אדם טוב, ורצחו את הטוב שבי, ומה
 שנשאר ממני זה רק מפלצת שרוצה למות כל יום מחדש.
 אז אני אהייה השופט וחבר המושבעים זה אני,
 וחבר המושבעים זה אני, הרגשות שלי, הלב שלי,
 הריאות שלי, הדם הזורם בעורקים שלי,
 ומוח שלא נותן לי מנוח...
 רציתי להיות בן אדם טוב, ורצחו את הטוב שבי, ומה
 שנשאר ממני זה רק מפלצת שרוצה למות כל יום מחדש.
 אז נאום הסנגוריה שלי מסתיים בהרשעה ומוות.

אני נפרד מקלייר אהובתי ומיונתן הבן שלי אהובי,
 מהורי היקרים ומחיים שלא האירו לי פנים...

עוצמת השיר גוברת, האורות מתעממים.
 דיויד קם ממקומו ויוצא מהבימה, כשברקע נשמע רעש של תאונת
 דרכים.